

20 снежня ў Мінску пачала сваю работу шостая сесія Вярхоўнага Савета Беларускай Сацыялістычнай Рэспублікі пятага склікання.

10 галін раіцы. За сталом прэзідыума займаюць месцы Старшыня Вярхоўнага Савета Беларускай ССР Ш. С. Гарбуноў, намеснікі Старшыні Вярхоўнага Савета БССР А. М. Дзмітровіч, І. М. Калілеа, А. П. Лагацік, Л. П. Чагіна.

Ва ўрадавых ложах — Ц. Я. Кісялёў, В. І. Казлоў, Ф. А. Сурганав, В. Ф. Шаўра, Д. Ф. Філімонаў, І. Ф. Клімаў, С. О. Прытыцкі, І. М. Макараў, Л. Г. Максімаў, С. А. Пілатовіч, члены Прэзідыума Вярхоўнага Савета БССР, міністры.

Старшыняваючы — дэпутат Ш. С. Гарбуноў аб'яўляе шостую сесію Вярхоўнага Савета Беларускай Сацыялістычнай Рэспублікі адкрытай. Ён гаворыць, што ў перыяд паміж пятай і шостай сесіямі Вярхоўнага Савета ў трых выбарчых акругах былі праведзены выбары дэпутатаў у Вярхоўны Савет рэспублікі.

Слова для даклада аб паўнамоцтвах новавыбраных дэпутатаў атрымлівае старшыня Мандатнай камісіі дэпутат Д. В. Цябут.

Вярхоўны Савет прымае па дакладу Мандатнай камісіі наступную пастанову:

Зацвердзіць даклад Мандатнай камісіі і прызначыць паўнамоцтва дэпутатаў Вярхоўнага Савета Беларускай ССР, выбраных 6 жніўня і 17 снежня 1961 года: Максімава Дзмія Георгіевіча па Заслаўскай выбарчай акрузе № 39 Мінскай вобласці; Маскоўскага Івана Іванавіча па Ганчарскай выбарчай акрузе № 284 Гродзенскай вобласці; Кірычэнікі Мікалая Фёдаравіча па Лукаўскай выбарчай акрузе № 217 Гомельскай вобласці.

Затым Вярхоўны Савет пераходзіць да абмеркавання парадку дня сесіі. На разгляд Вярхоўнага Савета рэспублікі ўносяцца наступныя пытанні:

1. Аб Дзяржаўным плане развіцця народнай гаспадаркі Беларускай ССР на 1962 год.

2. Аб Дзяржаўным бюджэце Беларускай ССР на 1962 год і аб выкананні Дзяржаўнага бюджэту Беларускай ССР за 1960 год.

3. Праект закону аб ахове прыроды ў Беларускай ССР.

4. Зацвярджэнне Указаў Прэзідыума Вярхоўнага Савета Беларускай ССР.

Пытанне ўносіцца Прэзідыумам Вярхоўнага Савета БССР.

Па прапанове дэпутата У. А. Мікуліча, які выступіў па даручэнню Савета старэйшын, Вярхоўны Савет аднагалосна ўключае гэтыя пытанні ў парадак дня сесіі.

Слова для даклада аб Дзяржаўным плане развіцця народнай гаспадаркі Беларускай ССР на 1962 год атрымлівае старшыня Дзяржаўнага Бюджэтнага камітэта Вярхоўнага Савета Беларускай ССР М. М. Малінін.

Пасля перапынку з дакладам аб Дзяржаўным бюджэце Беларускай ССР на 1962 год і аб выкананні Дзяржаўнага бюджэту Беларускай ССР за 1960 год выступіў міністр фінансаў БССР дэпутат П. Л. Коханавіч.

Садаклад аб Дзяржаўным плане развіцця народнай гаспадаркі Беларускай ССР на 1962 год, Дзяржаўным бюджэце Беларускай ССР на 1962 год і аб выкананні Дзяржаўнага бюджэту Беларускай ССР за 1960 год зрабіў старшыня Бюджэтнага камітэта Вярхоўнага Савета Беларускай ССР дэпутат Г. Ц. Кавалеўскі.

Затым Вярхоўны Савет пераходзіць да абмеркавання Дзяржаўнага плана развіцця народнай гаспадаркі і Дзяржаўнага бюджэту Беларускай ССР на 1962 год.

21 снежня сесія працягвала сваю работу. Былі заслуханы даклад старшыні Дзяржаўнага камітэта Савета Міністраў БССР па ахове прыроды І. М. Шымчука і даклад сакратара Прэзідыума Вярхоўнага Савета Беларускай ССР дэпутата Д. А. Лукашэвіча «Аб зацвярджэнні Указаў Прэзідыума Вярхоўнага Савета Беларускай ССР».

Вярхоўны Савет зацвердзіў Дзяржаўны план развіцця народнай гаспадаркі Беларускай ССР на 1962 год, прыняў закон аб Дзяржаўным бюджэце Беларускай ССР на 1962 год, а таксама закон аб ахове прыроды ў Беларускай ССР, зацвердзіў Указы Прэзідыума Вярхоўнага Савета Беларускай ССР.

Сесія закончыла сваю работу.

У перапынку паміж пасяджэннямі VI сесіі Вярхоўнага Савета БССР. Дэпутаты (злева направа) Е. М. Яцвіч — званням калгаса «Новае жыццё» Смагонскага раёна, І. В. Добыш — электразаахавальнік Крчэўскага цэментнага заводу, П. Н. Кавалеўскі — старшыня калгаса «За Радзіму» Гомельскага раёна, А. І. Жароўня — тэатральны гомельскі завод імя І. Кірова гутарыць з народным пісьменнікам Беларусі Кандратам Крапіўой.

РОЗДУМ НАД ПРАГРАМАЙ

У перапынку паміж пасяджэннямі VI сесіі Вярхоўнага Савета БССР. Дэпутаты (злева направа) Е. М. Яцвіч — званням калгаса «Новае жыццё» Смагонскага раёна, І. В. Добыш — электразаахавальнік Крчэўскага цэментнага заводу, П. Н. Кавалеўскі — старшыня калгаса «За Радзіму» Гомельскага раёна, А. І. Жароўня — тэатральны гомельскі завод імя І. Кірова гутарыць з народным пісьменнікам Беларусі Кандратам Крапіўой.

Фота Л. ЯЗДЗІНА і А. ЛУКАШОВА.

ПРАЦА — РАДАСЦЬ — ХАРАКТВА

Георгій МАР'ЯСАУ.

ВІНОСЯЧЫ ў назву артыкула гэтыя словы, міжволі хочацца паставіць знак роўнасці паміж імі, які сымвал арганічнага адзінства паміж трыма сэнсавымі вызначэннямі.

У нашай краіне праца акружана найвялікшай павагай, яна з'яўляецца галоўнай меркаю вартасці чалавека. Пры камунізме праца будзе па душы кожнаму чалавеку і з'явіцца, як пісаў Ф. Энгельс, вышэйшай з вядомых нам асалоў.

Ужо сёння ў нашым жыцці нараджаюцца тыя радасныя перакісты, якія ўласцівы камуністычнай працы. І жыццё наша цудоўнага рэалізацыя, яны растуць у бар'ячыце з перажыткамі мінулага, набіраюць сілу пад жывотворным ціпном вялікай праграмы пабудовы Камуністычнага грамадства, прынятай на XXII з'ездзе КПСС.

СЭНС новага асабліва добра пазнаецца ў параўнанні са старым. У сувязі з гэтым хочацца зрабіць невялікі экскурс у мінулае.

У пачатку XX стагоддзя ў Мінску налічвалася каля дзесяці тысяч рабочых усіх катэгорыяў. Газета «Мінскі лісток», расказваючы пра ўмовы працы на адным з ганчарна-кафельных заводаў горада, пісала:

«Памыячэнне вельмі ценнае і не мае вентыляцыі, асабліва адсутнасць апахоўнай прыкметы ў тым аддзяленні, дзе шліфуюць. Памыячэнне вельмі маленькае — шасць куб. сантыметраў, пыл стаіць слупом, так што не відаць твару яго, хто працуе; адна сцяна злучыў нагрэтай, таму што да яе прымаюць пач аблепу. У гэтым, больш правільна сказаць, калідорчыку працуе да 12 чалавек... Выгляд гэтых рабочых варты жалю: амаль ва ўсіх вочы чырвоныя, твары жоўтыя, іх спраўды можна назваць добраахвотнымі катаржнікамі».

У другой карэспандэнцыі, прысвечанай характарыстыцы працы пекарэй, было напісана:

«Амаль усё пякарня... знаходзіцца ў самых неспрыяльных санітарных умовах. Вельмі часта адно і тое ж памяшканне служыць і жыллем і пякарняй. Тут утрымліваюцца: дзеці, козы, хатнія птушкі, сабакі, кошкі. Сцены сырныя і брудныя».

Днямі нам дэвалюса пабываць на сучасным прадпрыемстве Мінска — Дзяржаўным гадзінніковым заводзе.

Вялізнае памыячэнне, поўнае святла і паветра. Шукаць тут пылу і бруду — справа бясплодная. Сотні работніц у белых халатах заняты сваёй справай. Работа ў іх дакладная і, не пабавішы сказаць, напружаная — яна роўная ювельнай.

Праходзіць нейкі час і вось гэтыя сотні перавяжана маладых работніц пачынаюць свае месцы, і цэп напаліваюцца гукамі музыкі. Па камандзе спартыўнага інструктара пачынаецца фізкультура, якая прыносіць чалавеку новую порцыю бездэфектнай, працоўнай энергіі.

НЕПАЗНАВАЛЬНА змянілася, стала вышэйшай праца чалавека ў савецкі час. Цяжка нават пералічыць усё тое, што добрае, што робіцца ў нашай краіне для дабрабыту і шчасця савецкага чалавека. Здарыцца з ім якая бяды і на дэлепому неадкладна прыйдуць партыйныя арганізацыя, камсаём, прафсаюз, адміністрацыя, таварышы па брыгадзе, урач... Дарэчы, пра ўрача. Ён прыходзіць на гадзінніковы завод нават і тады, калі

«НЭМАН» — НАРОДНЫ

Вялікай папулярнасцю карыстаецца ў вобласці гродзенскай гарадскі ансамбль песні і танца «Нэман». За тры гады свайго існавання ён даў каля 200 канцэртаў. Самадзейныя артысты выступалі неаднаразава перад рабочымі, калгаснікамі, служачымі раду абласці рэспублікі, выязджалі на гастролі ў Літву і Польшчу. Багаты і разнастайны рэпертуар мастацкага калектыву. У яго праграме — песні і танцы, якія расказваюць аб тым, як жывуць і працуюць людзі Прыёмскага краю, рускія, украінскія, малдаўскія, польскія, венгерскія песні і танцы.

У Доме палітычнай асветы адбыўся вечар, прысвечаны вышэйнаму ансамблю ў сувязі з прысваеннем яму ганаровага звання Народнага ансамбля песні і танца.

Цяпер на Гродзеншчыне працуюць чатыры народныя мастацкія самадзейныя калектывы.

РАБОЧА І РАБОТНИЦ ЗУСІМ НЕ МАЮЦЬ ПАТРЭБЫ ў яго паслугах. Некалькі месяцаў назад урачы-стоматологі 1-га клінічнага аб'яднання Мінска пачалі тут пачаць прафільна-працоўную, якая становіцца ў нашы дні галоўнай у дзейнасці органаў аховы здароўя.

Сем зубных урачоў за кароткі тэрмін пазнаёмліліся з 650 пацыентамі, хоць, паўтараем, апошняй у большасці сваёй не мелі патрэбы ў іх паслугах.

А колькі сапраўднай чалавечай радасці прынесе работніцам завода іх час адпачывання! Клуб з яго самімі разнастайнымі формамі работы, спорт, завочны інстытут (сярэдняя адукацыя ў пераважнай колькасці гэтых людзей ужо ёсць), народны ўніверсітэт — усё гэта да іх пасту, у іх распарэджэнні.

І як вынік усіх гэтых шчодрых выгодаў, што прадастаўляюцца Савецкай уладай ў распарэджэнні людзей, — іх выхаванне працоўнага асцяпа, пільнага вынікі ў працы, нараджэнне такіх разумных грамадскіх пачаткаў, якія вызначаюць і ўпрыгожваюць нашу сённяшняю рэалізацыю.

Аднак, названы нам завод мае пэўнае выключэнне з агульнага. Справа ў тым, што спецыфіка гадзінніковага завода сама па сабе патрабуе высокай культуры ў арганізацыі яго работы. На самай справе, чысціня і парадок на рабочым месцы — гэта ж абавязковая умова, якая дыктуюцца неабходнасцю.

Відаць, нам больш карысна працягваць далей размову, пераносічы яе на іншыя аб'екты. Відаць, не шкодзіць гаварыць і пра тое, што яшчэ стаіць на шляху хутэйшага развіцця гэтых эстэтычных элементаў працы, якія ўсё больш настольва прабіваюць сабе шлях да жыцця.

АУТАР гэтых радкоў у дні работы гістарычнага XXII з'езда КПСС быў у якасці карэспандэнта ў Маскве. Увечары, у выдатным нумары сталінскай гасцініцы «Масква» мы гутарылі з рэдактарам Мінскага завода аўтаматных ліній, Героем Сацыялістычнай Працы А. Віташкевічам. Па-рабочаму нешматслонівы, сціплы, ён з захваленнем гаварыў аб з'ездзе, аб усім бачаным і пачутым у цудоўным Крамлёўскім Палацы з'ездзе. А потым размова перайшла да роднага заводу, да людзей.

— Як вы ўяўляеце сабе свой завод у будучым? — спытаў я.

Віташкевіч сказаў: — Усё будзе выдатна. — І, пемаўчаўшы, дадаў: — А ў нас і цяпер ужо здарова-столькі новага і цікавага!

Так, здарова. У Мінску вырастае новае маладое і перспектыўнае прадпрыемства, з якім з'явіцца сапраўдную рэвалюцыю ў тэхнічным прагрэсе, у справе выхавання чалавека ад цяжкай фізічнай працы, у справе да-

ВІСЬМЬМ ПЫТАННЕ АБ РАБОЧЫМ АДЗЕННІ.

Скажам прама — арганізаваная вытворчасць так ці інакш мяркую ўніфікацыю работнай формы. Яе нельга ажыццявіць у маштабах усяго заводу — гэта было б бесэнсозна і непрыктычна. Рабочы кесцюм сталера, безумоўна, адзортнае ад касцюма рабочага, зборшчыка, інжынера-канструктара. Але той факт, што кожная катэгорыя працоўнай на вытворчасці павінна мець спецавратку — бясспрэчна.

У дыржэйшым заводзе нам паказалі шматомную інструкцыю: каму і якая спецавратка патрэбна.

Патрэбна многім. А многім не. І яны выходзіць са становішча ў парадку асабістай ініцыятывы і не вельмі паспяхова. Бедна і прымітна, а больш дакладна — хто ў што апрацоўвае. Вось тут бы і прынісі, скажам, работнікам гандлю на дэлепому рабочому: прапанаваць бы яму мноства рознага, зручнага і надарогага адзення штодзёнай носкі. Але не, ідуць работнікі прылеўка са сваімі таварамі ў рабочыя раёны, непасрэдна ў цэхі. Між іншым, многа месяцаў назад на заводзе нечакана-негадае з'явілася выстаўка-продаж абутку. Экспанаваліся выдатныя ўзоры... медальнага абутку, які, мякка кажучы, не прыктычны ў заводскай абстаноўцы.

Адзіны з кіраўнікоў заводу, які заняты пы-

Віташкевіч сказаў: — Усё будзе выдатна. — І, пемаўчаўшы, дадаў: — А ў нас і цяпер ужо здарова-столькі новага і цікавага!

Так, здарова. У Мінску вырастае новае маладое і перспектыўнае прадпрыемства, з якім з'явіцца сапраўдную рэвалюцыю ў тэхнічным прагрэсе, у справе выхавання чалавека ад цяжкай фізічнай працы, у справе да-

Віташкевіч сказаў: — Усё будзе выдатна. — І, пемаўчаўшы, дадаў: — А ў нас і цяпер ужо здарова-столькі новага і цікавага!

Так, здарова. У Мінску вырастае новае маладое і перспектыўнае прадпрыемства, з якім з'явіцца сапраўдную рэвалюцыю ў тэхнічным прагрэсе, у справе выхавання чалавека ад цяжкай фізічнай працы, у справе да-

Віташкевіч сказаў: — Усё будзе выдатна. — І, пемаўчаўшы, дадаў: — А ў нас і цяпер ужо здарова-столькі новага і цікавага!

Так, здарова. У Мінску вырастае новае маладое і перспектыўнае прадпрыемства, з якім з'явіцца сапраўдную рэвалюцыю ў тэхнічным прагрэсе, у справе выхавання чалавека ад цяжкай фізічнай працы, у справе да-

Віташкевіч сказаў: — Усё будзе выдатна. — І, пемаўчаўшы, дадаў: — А ў нас і цяпер ужо здарова-столькі новага і цікавага!

Так, здарова. У Мінску вырастае новае маладое і перспектыўнае прадпрыемства, з якім з'явіцца сапраўдную рэвалюцыю ў тэхнічным прагрэсе, у справе выхавання чалавека ад цяжкай фізічнай працы, у справе да-

Віташкевіч сказаў: — Усё будзе выдатна. — І, пемаўчаўшы, дадаў: — А ў нас і цяпер ужо здарова-столькі новага і цікавага!

Так, здарова. У Мінску вырастае новае маладое і перспектыўнае прадпрыемства, з якім з'явіцца сапраўдную рэвалюцыю ў тэхнічным прагрэсе, у справе выхавання чалавека ад цяжкай фізічнай працы, у справе да-

Віташкевіч сказаў: — Усё будзе выдатна. — І, пемаўчаўшы, дадаў: — А ў нас і цяпер ужо здарова-столькі новага і цікавага!

Так, здарова. У Мінску вырастае новае маладое і перспектыўнае прадпрыемства, з якім з'явіцца сапраўдную рэвалюцыю ў тэхнічным прагрэсе, у справе выхавання чалавека ад цяжкай фізічнай працы, у справе да-

Віташкевіч сказаў: — Усё будзе выдатна. — І, пемаўчаўшы, дадаў: — А ў нас і цяпер ужо здарова-столькі новага і цікавага!

Так, здарова. У Мінску вырастае новае маладое і перспектыўнае прадпрыемства, з якім з'явіцца сапраўдную рэвалюцыю ў тэхнічным прагрэсе, у справе выхавання чалавека ад цяжкай фізічнай працы, у справе да-

Віташкевіч сказаў: — Усё будзе выдатна. — І, пемаўчаўшы, дадаў: — А ў нас і цяпер ужо здарова-столькі новага і цікавага!

Так, здарова. У Мінску вырастае новае маладое і перспектыўнае прадпрыемства, з якім з'явіцца сапраўдную рэвалюцыю ў тэхнічным прагрэсе, у справе выхавання чалавека ад цяжкай фізічнай працы, у справе да-

...І ТАДЫ НЕ БУДЗЕ СУМНА

Над ракою Арэсай стаіць прыгожы двухпавярховы будынак. Да позняй ночы ярка свеціцца яго вокны. Гэта — клуб сельгасарцелі «Чырвоная змена», любімае месца адпачывання калгаснікаў. Любілі ідуць сюды з вялікай ахвотай, бо ведоць: іх чакае гасцінная, сустрэча, і сапраўды так. Пасілены стары, юнак аб дзятчына знойдуць тут сабе занятка да спадобы. Нема канцэрта — дэманструюць кінафільм, чытае лекцыя ці даклад або праводзіцца гутарка, калектыўнае чытанне кнігі, газеты, часопіса.

— Усёй сям'ёй у клуб ходзім, — задаволена расказвае перадавая дзяўрка калгаса Кацярына Сцяпанюна Брагінец. — Добра адпачыць тут пасля працы.

Так добра. У клубе многа нягледнай агітатывы, багатая бібліятэка, рэгулярна выпускаецца вышэйшая газета. Кожны дзень вышэйшая плаката «Хто сёння ўперадзе», працягваюць туркі мастацкай самадзейнасці, выступаюць агітбрыгада, дакладчыкі і г. д.

А яшчэ ж зусім нядаўна ў вёсцы Сарачы, на цэнтральнай сувязі сельгасарцелі, калгаснікі не педалі, чым заняты пасля работы, як і дзе правесці выхадны дзень. І не толькі ў гэтай вёсцы. Яшчэ горш было ў астатніх брыгадах. Праўленне і партыйная арганізацыя калгаса стварылі ўмовы для карыснага і культурнага адпачывання працоўнікаў вёскі. Цяпер у кожнай брыгадзе ёсць свае добраўпарадкаваныя клубы. Вечарамі яны вуліца чуюць песні, вокны культурных устаноў свеціцца электрычным агніям.

— У Сарачах вялікая ладомы, там можна і культурнай зацікавіцца, ірарыка чужы ад кіраўнікоў асобных калгасаў раёна.

Наколькі неабгрунтаваныя гэтыя довады, можна меркаваць па наступных фактах.

Вёска Асавец — цэнтр калгаса «Рассвет», не бяднейшая за «Чырвоную змену». Тут сярэдняя школа, балетная, лясніцтва, аддзяленне сувязі, ачадная каса, сельгасвет. Гэтыя ўстановы месціцца ў прасторных і зручных памяшканнях. І поўны іх святло і стаіць будынак брыгадлага клуба. Шыбы вібкіты, дзверы не зачыняюцца, ёсць некалькі пакаленняў лавак, са сцен звісаюць падрэзаныя плакаты і лозунгі, пач-пач-пач разгаліцца.

Пачынаем гутарку са старэйшым калгаса В. Кішчэвічам і сакратаром партыйнай арганізацыі І. Маеўскім.

— Будзем новае клуб будаваць, — у адно слова заявляюць яны. — У будучым годзе пачнем.

— А цяпер дзе людзям сабрацца?

— Прыязьніца пачакаць — адказваюць яны.

Можна, у іншых вёсках арцелі лепш наладжана культурнае абслугоўванне калгаснікаў. На вялікі жаль і там становішча не лепшае.

У вёсцы Касцяшын нядаўна здадзена ў эксплуатацыю новы мураваны клуб. Але ў ім іх і спакойна. А ў пятай брыгадзе добрае памяшканне клуба з лета засыпана збожжам.

Чаму ж у шасці клубах, якія ёсць у калгасе «Рассвет» заняты на культурна-масавая работа, чаму яны не сталі месцамі, дзе хочацца адпачываць? Справа ў тым, што работай клубу ніхто не цікавіцца. Калі нежак на праўленні, а пасля на партыйным сходзе зайшла гаворка аб прызначэнні і аплане заадаваць брыгадны клубы, старшыня арцелі тав. Кішчэвіч сказаў:

— Не варта дарэмна працаваць разбаварваць. Калі зборуцца на танцы ці ў кіно, клуб можа і брыгадзір адмакчыць.

У вёсцы Асавец калгаснікі працягваюць адпачываць на некалькі працадзён на рамонт клуба. Але іх працавала была адхілена. І зараслі дароты, пакрыліся снегам сцянакні да клубаў, сумуе калгасная моладзь.

Калгас «Аскра» — эканамічна моцная гаспадарка ў раёне. За апошнія гады тут вырабілі дзесяткі вытворчых будынкаў, многа жылых дамоў, узяўшы матэрыялы і

культурны зручэнне членаў арцелі. Знаходзяцца спосады на розныя выдаткі. Толькі не хапае іх на культурнай працы. Увесь выглед самай вялікай у арцелі вёскі Чабусь псе клуб Страха свеціцца, як дзірава рэштата, вокны забіты дошкамі, дзірава падлога. Куды пайсці людзям вечарам у выхадны дзень? Вёска знаходзіцца за пяць кіламетраў ад бліжэйшага населенага пункта.

Сакратар камсамольскай арганізацыі Марыя Кукраш не раз звярталася да старэйшым калгаса тав. Валеева і прасіла дапамогі:

— Адпусціце матэрыялы, — прасіла яна, — моладзь сваімі сіламі клуб адрамантуе.

Вось кожным будаўніцтвам птушкіна, — тады маціна, што-небудзь зробім, — адказаў ён.

З тэго часу мінула восем месяцаў. Сваё слова кіраўнік арцелі не страўмаў.

У Чабусях з'явілі арцелі гэтадо сектанта-піддзейнасці. Тады-сям і дні ў іх уладзіцца заняццям у свае павучыныя новыя адрывы. А быў бы ў вёсцы добры клуб, праводзілася б у ім культурна-масавая работа і паўбуна «брадзім і бестрам ва Хрысце» дэвалюса б спыніў сваю брудную дзейнасць.

У сельгасарцелі «Перамога» — дзесяць паляводчых брыгад і ў кожнай свой клуб. Будаваліся яны ў асноўным пры шырокім удзеле грамадскасці. Людзі не шкадавалі сваёй працы, не лічыліся з часам. Праўда, спачатку работа ў клубах была жывой, цікавай. Але паступова яна стала зашківаць, а цяпер і зусім заняпала. І зноў жа прычына ў адсутнасці кіраўніцтва, у тым, што няма людзей, адкажучых за арганізацыю культурна-масавай работы.

Планыя загадкаўка на кожнай клуб паставіць не можам, — гаворыць сакратар партарганізацыі тав. Лобан. — А на грамадскіх асновах нешта не атрымавацца.

У Любаншчын раённым аддзеле культуры пры кожным зручным выкладку любіць пахваліцца, што ва ўсіх брыгадах калгаса

Побач з пралетарскімі пісьменнікамі М. Горкім, А. Серафімовічам, Д. Бедным, які жылі да 1917 года аддалі сваё пера служэнню народу, пасля Кастрычніцкай рэвалюцыі ў літаратуру ўвайшлі новыя таленты, якія прышлі з самой глыбкі народнага жыцця. Гэтыя людзі, як правіла, са зброй у руках абаранялі заваёвы Саветскай улады, былі сведкамі гераізму і самаадданасці нашых людзей у гады грамадзянскай вайны. Таму яны і імкнуліся паказаць падчас барацьбы ў сваіх творах.

Да ліку такіх пісьменнікаў, побач з Д. Фурманавым, М. Шалухавым і інш., належыць і Аляксандр Аляксандравіч Фалдзееў, 60-годдзе з дня нараджэння якога адзначае наша грамадства. З імем Фалдзеева звязана вялікая частка савецкай літаратуры, якая і складаны шлях яе развіцця. Яго з пэўным правам можна назваць мастаком рэвалюцыі.

«Нам першым, — казаў А. Фалдзееў, — выпала на долю шчасце расказаць людзям аб сацыялістычным жыцці і аб тым, як яно было заваявана».

У творах А. Фалдзеева ва ўсёй велічыні паказаны час барацьбы за сацыялізм і камунізм. Аб гэтай барацьбе праўдзівая і ярка расказаў ён сучаснік і ўдзельнік, чалавек, які аддаў ёй свае сілы, энергію, свой талент.

А. Фалдзееў у час грамадзянскай вайны прайшоў шлях ад радавога байца да камісара брыгады. Гэтыя гады загартавалі юнака, узбагацілі яго велічынна жыццём і людзей, зрабілі яго сапраўдным камуністам. Лепшыя сыны і дачкі народа былі правабразамі і дочкамі твораў А. Фалдзеева, прысвечаных грамадзянскай вайне на Далёкім Усходзе. Падкрэсленыя і звышчым вытокі сваіх твораў і іх сувязь з рэвалюцыйнай рэчаіснасцю таго часу, Фалдзееў у 1933 годзе пачаў «раней стаў» рэвалюцыйным, чым пісьменнік, і калі ўзяў за тэму, быў ужо адданым бальшавікам. У адпаведнасць з гэтым і мая творчасць стала рэвалюцыйнай».

Спробы А. Фалдзеева адлюстраваць у мастацкіх творах падзеі грамадзянскай вайны адносяцца да таго часу, калі ён, цяжка паранены пры ліквідацыі крашчэйкага мяшчы, знаходзіўся ў шпіталі. Але першыя яго творы «Разліў» і «Супраць пльмі» былі яшчэ слабыя ў мастацкі адносінах. Імя Фалдзеева стала шырока вядома чытачам пасля выхаду ў свет яго кнігі «Разгром», у якой ён адзін з першых у савецкай літаратуры намаляваў вельмі каларытны вобраз камуніста Леінава.

Затым шмат часу аддае пісьменнік працы над эпапеяй аб грамадзянскай вайне на Далёкім Усходзе — раманы «Апошні ў Уздэ», які ён так і не скончыў. Асабліва папулярнае ў нашай краіне і дзёнае за яго імем «Цікавы рукапіс».

Устаноўлена, што Апанас Вікенчывіч Ярушэвіч быў дырэктарам Маладзечанскай настаўніцка-семінарыі і працаваў над складаннем слоўніка і правапісу беларускай мовы. Пасля смерці Ярушэвіча менавіта Ярушэвіч у 1920-х гадах перадаў яго рукапісы ў спецыяльную камісію Інстытута Беларускай культуры.

Рукапіс мае значную ціннасць для вывучэння гісторыі беларускай мовазнаўства.

А. Фалдзееў

Карыстаюцца раманы Фалдзеева «Маладая гвардыя», у якім аўтар паказвае тэрактныя справы савецкай моладзі ў час Вялікай Айчыннай вайны. Вобразы маладагвардыяўцаў і сёння нахвосты нашай моладзі на новай слаўнай палітэні ў справе будаўніцтва камуністычнага грамадства.

А. Фалдзееў быў не толькі буйнейшым мастаком сацыялістычнага рэалізму, але і тэратыкам, літаратурным крытыкам, рэдактарам, вядомым грамадскім дзеячом. Ён лічыў да сябе абавязковым прымаць самы актыўны ўдзел у развіцці ўсёй многааццэпаўнамоцнай савецкай літаратуры і таму асцельмі многа ўвагі аддаваў літаратурным брацім рэспублік, у прыватнасці Беларускай літаратуры.

Фалдзееў вельмі высока цаніў творчасць лепшых беларускіх пісьменнікаў. Вось, напрыклад, ён адгукнуўся аб пэмах Я. Купалы, калі ў 1943 годзе ўпершыню прачытаў іх: «Даўно не чытаў больш чыстай кнігі. Усё, што дачытаў дарэвалюцыйнага часу, не мае сабе адпаведнага да кроўнай блізкасці да мужыка, якая даведзена да ўзроўню самай сапраўднай паэзіі».

Яшчэ ў гады Айчыннай вайны ў артыкуле «Айчынная вайна і савецкая літаратура» А. Фалдзееў пісаў: «З вялікім гонарам за Украінскую і беларускую паэзію можна сказаць, што яе пэты, часова страціўшы родную зямлю, яшчэ глыбей прыклілі ў яе сваімі патрыятычнымі каранямі. Усе сілы пэты народнай і яе гора, тлею і нянішчы, яе палыміная вера ў перамогу — усё гэта выліваецца ў лепшыя творы паэты Украіны і Беларусі».

З непазлывай цікавасцю адносіўся Фалдзееў да беларускай літаратуры і ў пасляваенны час. Яго артыкулы і прыватныя пісьмы змяшчаюць у сабе шмат карысных парад і крытычных заўваг аб такіх творах, як раманы П. Пестрака «Сустрэнемся на барыкадах», М. Паслядовіча «Святы над Пінскам», камедыя В. Вольскага «Несцерка» і інш. Вось, напрыклад, што пісаў Фалдзееў В. Вольскаму: «Я атрымаў сапраўднае задавальненне, праслухаўшы на радыё кампазіцыю па Вашай камедыі «Несцерка». Пэвінне сказаць, што пры ўспрыманні толькі на слых яна мне надзвычай тавесяліла і пасмешыла». Далей зроблены падрабязны аналіз твора, адзначаючы яго народнасць, гумар, які параўноўваецца з гогольскім гумарам, адзначаючы таксама майстэрская ігра артыстаў.

Фалдзееў быў адным з пачынальнікаў савецкай літаратуры, заўсёды жму інтэрасы і запартыванні савецкага грамадства і савецкага мастацтва. Яго кнігі вучаць жыць, змагацца і перамагаць.

Б. КЛОСАЎ.

СУСТРЭЧА НА ГРАІЦЫ

Моцная дружба завязалася паміж кампазітарамі рэспублікі і вайнамі-пагранічнікамі. Канцэртныя брыгады з удзелам кампазітараў сталі частымі гасцямі на заставах.

Сардэчнай была сустрэча вайнамі заставы імя Андрэя Кіжаватава з артыстамі і кампазітарамі Беларусі. Тут знаёміліся два камсамоўцы — малады кампазітар Рычард Бутвілоўскі і вайна-выдатнік Мікалай Кіжаватаў — паміж іх легендарнага героя абароны Брэсцкай крэпасці. Шчырай і прыязнай была іх сяброўская гутарка.

Цяжка было спачатку Мікалаю асвоіцца з асаблівасцямі пагранічнай службы. Але дапамагі бавалыся пагранічнікі Юрый Ізмайлаў і Мікалай Бурукін. Радавы Кіжаватаў упорна і настойліва вучыўся, авалодаў майстэрствам вартвога савецкіх граўніц. XXII з'езд Камуністычнай партыі ён сустрэў выдатнікам баявой і палітычнай падрыхтоўкі.

Было аб чым расказаць і Рычарду Бутвілоўскаму. Удзельнік Усеаюнавага конкурсу маладых кампазітараў, ён да XXII з'езду КПСС скончыў сімфонію «Маладзёжная». Нядаўна кампазітар стварыў песню «Заўсёды ў лазоры» на словы старшын Наваблага. На нотах гэтай песні ён зрабіў надпіс: «На памяць пагранічнікам-кіжаватаўцам ад аўтара».

На здымку вы бачыце М. Кіжаватава (злева) і Р. Бутвілоўскага, якія гутарылі ў ленынскім гарыш заставы ля стэнда, прысвечанага бейсмяротнаму подзвігу лётчыхта Андрэя Кіжаватава.

М. КАМІНСКІ.

Найбольш папулярна ад культуры асобы крытычныя творы таго года. Думкі аб выданні літаратурнай спадчыны самай розна, і справа гэтая патрабуе прышчыповага вырашэння. Адно ясна, падкрэслівае прамоўна, што да яе неабходна паставіцца больш патрабавальна.

Н. Перкін падчас выступлення з прачынаннем асноўнага сродку кірунку сходу. На яго думку, трэба было абмяркоўваць асноўныя праблемы літаратурнага працэсу 20—30-х гг., тады б вызначылася і тое, як трэба даследаваць яго дзёна, атрымалі б адпаведныя адзінкі і кнігі пра гэты перыяд. Даклад жа з'явіўся да эмацыянальнага запеву, да некаторых азначак пасобных момантаў, закрэплены ў кнігах, і да некаторых уражанняў ад кніг. У шчыры ўвагі пэвінне было быць тое, што яшчэ трэба зрабіць, якія пэвінны быць крытычны адзінкі тых ці іншых з'яў літаратуры 20—30-х гг., якія яна ўвага пэвінне быць зварнута на вызначэнне літаратурнага працэсу таго года.

Закранаючы пытанне аб тагачасных літаратурных арганізацыях прамоўна падкрэсліў, як вельмі важны момант, што надшышоў час гаварыць аб іх больш грунтоўна. Сёння ўжо тое-сёе сказана, але ў дакладзе не акрэслена, хто з даследчыкаў гэтага пытання стаіць на правільным шляху. А пра гэта пэвінне была б разгарнуцца прышчыповая гаворка.

Падыходзіць да літаратурнай спадчыны трэба, гаворыць далей Н. Перкін, аб'ектыўна, з улікам канкрэтных гістарычных абставін, па-гаспадарску. Гэта бмў час своеасаблівы, цікавы, супярэчлівы. Былі дасягненні, былі і блуканні, памылкі. Мы пэвінны збіраць па зярнятку ўсё каштоўнае, але пры гэтым улічваць і тое слабое, што ўласціва той ці іншай з'яве. Сёння крытычны адзінкі ўзраслі. Але гэта зусім не азначае, што мы пэвінны падыходзіць да з'яў без уліку канкрэтна-гістарычнага моманту. Трэба, напрыклад, растлумачыць, чаму менавіта ў

варыць, напрыклад, пра тое, што другая частка рамана «Язэн Круцінскі», як сьвярджае А. Кучара, з'яўляецца вельмі мастацкім дасягненнем. Эм. Язюлі, а першая надаларот, памылкова пераважліва значнае тэма і другі частка рамана і бачыць у мастацкай манеры першай кнігі нешта нездаровае — азначае вярнуць назад стары падыход да мастацкай літаратуры. На думку В. Каваленкі, у кніжках А. Кучара і М. Смолкіна выявілася старая тэндэнцыя пісаць аб літаратурных фактах адвольна, з непавагай да іх, часам не раскрываючы іх сутнасці.

Кніжкі Н. Перкіна і Ю. Пшыркоў тым і прыцягваюць увагу, што ў іх сур'ёзна ставіцца пытанне перагляд старых азнак, робіцца спроба абараніць рад пісьменнікаў і літаратурна арганізацыі ад нападкаў вульгарна-сацыялагічнай крытыкі, гаворыць В. Каваленка.

Нельга забываць, сьвярджае прамоўна, што фарміраванне нацыянальнай свядомасці беларускага народа не закончылася да Кастрычніка, яно працягвалася і ў савецкі час. Дык ці ж даўна, што ў Беларускай літаратуры 20-х гг. пытанне нацыянальнай своеасабліваці стала востра? Але ўсё гэта зусім не падрыўвае дружбы беларускага народа з братнім рускім народам, не супярэчыла інтэрнацыяналізму. Лейнізм вучыць, што інтэрнацыяналізм не азначае адмаўлення нацыянальнага, наадварот: толькі той народ унесе ўклад у агульначалавечую культуру, які забяспечыць высокае развіццё сваёй нацыянальнай культуры.

В. Каваленка зазначае, што ў некаторых літаратурназнаўчых працах змучваюцца складаныя і супярэчлівыя літаратурнага працэсу 20—30-х гг., засіле вульгарна-сацыялагізму. У кнігах А. Кучара і М. Смолкіна трымаць гадзі выцягваюць проста лічбы.

Думкамі ад кнігах Ю. Пшыркоў і Р. Бярэжніка падзяліўся І. Мележ. Ён адзначае, што ў

[Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.]

танімі забеспячэння, выказуі доволі цікавую думку: а што, калі б у пытанні ўніфікацыі рабочага адзення пайцці тым шляхам, па якому ішлі ў пошуках школьнай формы? Не бярэм на сабе смеласць сьвярджаць, што пытанне аб школьнай форме вырашана ў нас кантактова, але тое, што цяперашняя форма школьнай у нейкай меры задавальняе нас — гэта ж факт.

У вырашэнні праблемы ўніфікацыі рабочага адзення рашаючае слова пэвінне скажаць не толькі гандлёвыя работнікі, але і прадстаўнікі інжынернай думкі — мадэльеры, а таксама мастакі, крэацыі.

Мы пакаідем за сабою права прадоўжыць размову на гэтую тэму крыху ніжэй, а цяпер пагаворым пра іншыя элементы заводскай культуры.

Іх многа. І яны не з'яўляюцца чыста параднымі — зусім не. Рэгулярны выпуск наценгазет. Вітрыны з разнакамі тэхнічнай і мастацкай літаратуры. Пэрыядычна выпускаюцца «Санітарныя бюлетэны», прысвечаныя актуальным тэмам. І, нарэшце, багатая наглядная агітацыя, на якую выдаткоўваюцца немалыя сродкі і ў карысці якой не доводзіцца сумнявацца.

Сапраўды, прыёмам пазнаміцца з партэтамі ініцыятараў добрых пачынаў, ударніку камуністычнай працы, з выдатна аформленымі дошкамі паказачкаў работы цэху, участку, змён. Многа стэндаў, плано, схем, плакатаў, прысвечаных праблемам работы прадпрыемства, яго будучыні. Але сярод мноства гэтай карыснай і патрэбнай нагляднай агітацыі, на наш погляд, і непатрэбна. Навашта, напрыклад, траціць сродкі на такія плакаты, як «Наватар — перадавы член вытворчасці», «Раўненне на перадавы член карфорызму», «Яўненне на перадавы член карфорызму»? Яны ж пераконваюць у тым, што даўно ўжо вядома кожнаму. А ці не змяніць іх на больш вострыя і дэясныя? Побач з такімі даўно вядомымі існамі мы чытаем зусім іншыя: «Пэрыяодычнае плана на адін працэнт — гэта сотні тысяч рублёў звышпланавай прадукцыі». Крыху больш шоры, але затое вялікі сэнс, вялікі заклік. Гэта карыснае агітацыя і яна, вядома, зробіць сваю справу.

ЦЯПЕР пакаім цэкі сучасных заводоў і павядзём гаворку пра тых, хто працтычна, на справе змагаецца за культуру вытворчасці, садзейнічае аздэраўленню працы рабочых і тых, наадварот, някай нават і несьвядома, але перашкоднае гэтаму. Перш за ўсё неабходна адзначыць вялікую і карысную працу нашых санітарных урачоў, якія штодзённа, карпатліва ядуць на прадпрыемствах сваю работу як практычную, так і масава-растлумачальную.

Есць у Мінску Навукова-даследчы інстытут санітарыі і гігіены, а ў яго складзе — аддзел прамысловай гігіены. Аддзел гэты вядзе

вельмі разнастайную і карысную работу, выкарадную па сваёй сутнасці.

Намаганні навуковых работнікаў накіраваны на стварэнне аздэраўленчых умоў працы рабочых у самых розных галінах прамысловасці і сельскай гаспадаркі.

Заводскае аздэраўленне, забруджванасць атмасферы і вытворчых памішканняў — праблема даўна не новая і вырашаюцца яны цяпер доволі паспяхова.

У сферы ўплыву аддзела такія заводы, як трактарны, аўтамабільны, «Ударнік». Больш шасці год аддзел шэфствуе над скурзаводам «Большавік». З дапамогаю вучоных таў перабудавана сістэма вентыляцыі ў цэху, пабудаваны бытавыя прадпрыемствы з уцеленымі пераходамі і інш.

Паспяховае развіццё народнай гаспадаркі рэспублікі выстае і новыя праблемы. Бурны тэмпы, у прыватнасці, развіццё хімічнай прамысловасці, з'яўляюцца новай галінай хіміі, а разам з гэтым прыходзяць і новыя праблемы, вырашаць якія пад сілу толькі ўрачам-гігіеністам.

На аглапартыях прадпрыемствах Мінска і Гомеля былі распрацаваны часовыя санітарныя правілы. Што гэта азначае? Галоўнае — немалыя шляхі прафілактычнай работы, якія ліквідуюць шкодную вынікі работы ў некаторых цехах.

— Мы вельмі рады, — гаворыць загадчыца аддзела Валентына Сяргееўна Бадажа, — калі пры будаўніцтве новых цэху, заводоў кіруючы будоўляў улічваюць і нашы заўвагі. Але робіцца гэта даўна не заўсёды. Да гэтага часу на домабудуначым камбінаце № 1 у Мінску няма каналізацыі, а бытавыя ўстановы (раздзявалы, душавыя) выкарыстоўваюцца пад складзі. Так ці інакш, але кіруючы-гаспадарнікі (і не аднаго толькі домабудуначым камбінаце), трымаючыся выключна практычных мэт, пагаржаюць умовамі працы рабочых, зніжаюць яго культуру, яго радасць.

Супрацоўнікі інстытута лічыць, што рэспубліцы неабходны інстытут гігіены і прафазарвання. Адзін аддзел з чатырма-пяццю штатнымі работнікамі, якія выконваюць сёння функцыі падобнага інстытута, не можа весці планмернай даследчай работы, патрэба ў якой відавочна.

Ці ёсць у Мінску ўніверсальны магазін рабочага адзення? Кажучы, ёсць. Інстытута падказвае, што яго хутэй за ўсё можна шукаць у Заводскім раёне. А дзе ж іншы?

А восі і вуліца Алега Кашова на трактарным Шухае. У магазіне № 5 «Белунівермаг» больш чым сціплы аддзел рабочага адзення, прадстаўлены некалькімі халатамі некака неазаўмелага колеру. І ўсё. Прадзвец прызнае беднасць аддзела і сьвярджае, што на аўтамабільным заводзе — выдатны магазін падобнага роду.

Па Маргілёўскай шашы такі магазін сапраўды ёсць. Ён карыстаецца папулярнасцю. У трох яго секцыях — «Крышталі(?)», «Адзён-

Як жыве, дзейнічае і падрыхтоўвае свае спектаклі Ашмянскі народны тэатр — з гэтым знаёмым чытаць брашура «Тэатр народных талентаў» Л. Астапавай.

Выданне карыснае, бо нашы народныя тэатры ўжо на такой ступені творчага росту, калі час гаварыць аб іх рэпертуары, актёрскім і рэжысёрскім майстэрстве. Брашура Л. Астапавай — першы крок у гэтым напрамку.

Аўтар валодае жывой мовай, дае трапятныя замалюбы. Ва ўважэнні чытача выразна паўстаюць і артысты-аматары на сцэне, дома, на вытворчасці, і інтузіцыйна-рэжысёр П. Даўка, і начыныя рэпетыцыі, і ўсе іншыя моманты жыцця Ашмянскага самадзейнага калектыву. Добра падладзена і гісторыя тэатра.

Толькі чамусьці не трапілі на старонкі брашуры такія цікавыя з'явы, як выступленні калектыву ў калгасе, творчая дружба з народнымі тэатрамі братняй Літвы і абмяненныя паказы спектакляў.

Мала месца адведзена шэфскай рабоце купалаўцаў у Ашмянскім тэатры. У прыватнасці мала сказана пра выступленні ў калгасе аднаго аматара прафесіянальных артыстаў Г. Глебава і В. Пола.

Акрамя агульнага знаёмства з Л. Астапавай, «Тэатр народных талентаў», Дзяржаўнае выдавецтва БССР, 1961 г.

Спінжорчыся на дакладзе Я. Усківа, В. Івашына выказаў меркаванне, што задача сходу была не ў тым, каб звесці з'яўку да кніг, якія ўжо адзёны, а ў тым, каб вызначыць чалавек на будучыню. Падставіў для цікавай гутаркі мала б быць выступленне В. Каваленкі. Недаход жа дакладу ў тым, што ў ім адсутнічае пэвіннае; дакладчык не сказаў пра свае меркаванні на закранутых праблемах. В. Івашына падкрэсліў, што праблема літаратурнага працэсу 20—30-х гг. вельмі складаная і цікавая. Ён выказаў стаючую думку пра кнігі, якія разглядаюцца ў дакладзе.

П. Глебка не пагаджаецца з пэвіннай усёдавання і ўспрыняцця, якую заняў у дакладзе Я. Ускіў. На шматлікіх фактах тагачаснага літаратурнага жыцця, прамоўна даеў, што неабходна больш глыбока вывучаць дзейнасць літаратурных арганізацый тых год, больш акрэслена вызначыць, як жорсткае класавая барацьба, якая адбывалася ў 20 — пачатку 30-х гг., уплывала на літаратурны працэс.

У заключэнне П. Глебка адзначае, што калі такія размовы будучы часеўс часеўс, то з кожным разам мы будзем бліжэй да існых.

Ул. Юрвіч падкрэсліў, што работа сходу прыняе пэвінну карысць, спрыяючы высветленню спрэчных пытанняў гісторыі Беларускай савецкай літаратуры і высветленню метаду даследавання літаратуры ірогул.

Сход з'явіўся сведчаннем таго, што нашы літаратуразнаўцы ў вывучэнні праблем літаратурнага працэсу 20—30-х гг. маюць пэвінны дасягненні. У выніку абмеркавання акрэслілі і некаторыя перадаючы на шляху стварэння ўсеабава абгрунтаванай, аб'ектыўнай гісторыі Беларускай савецкай літаратуры.

* * *

Сход з'явіўся сведчаннем таго, што нашы літаратуразнаўцы ў вывучэнні праблем літаратурнага працэсу 20—30-х гг. маюць пэвінны дасягненні. У выніку абмеркавання акрэслілі і некаторыя перадаючы на шляху стварэння ўсеабава абгрунтаванай, аб'ектыўнай гісторыі Беларускай савецкай літаратуры.

* * *

Сход з'явіўся сведчаннем таго, што нашы літаратуразнаўцы ў вывучэнні праблем літаратурнага працэсу 20—30-х гг. маюць пэвінны дасягненні. У выніку абмеркавання акрэслілі і некаторыя перадаючы на шляху стварэння ўсеабава абгрунтаванай, аб'ектыўнай гісторыі Беларускай савецкай літаратуры.

* * *

Сход з'явіўся сведчаннем таго, што нашы літаратуразнаўцы ў вывучэнні праблем літаратурнага працэсу 20—30-х гг. маюць пэвінны дасягненні. У выніку абмеркавання акрэслілі і некаторыя перадаючы на шляху стварэння ўсеабава абгрунтаванай, аб'ектыўнай гісторыі Беларускай савецкай літаратуры.

* * *

Сход з'явіўся сведчаннем таго, што нашы літаратуразнаўцы ў вывучэнні праблем літаратурнага працэсу 20—30-х гг. маюць пэвінны дасягненні. У выніку абмеркавання акрэслілі і некаторыя перадаючы на шляху стварэння ўсеабава абгрунтаванай, аб'ектыўнай гісторыі Беларускай савецкай літаратуры.

* * *

Сход з'явіўся сведчаннем таго, што нашы літаратуразнаўцы ў вывучэнні праблем літаратурнага працэсу 20—30-х гг. маюць пэвінны дасягненні. У выніку абмеркавання акрэслілі і некаторыя перадаючы на шляху стварэння ўсеабава абгрунтаванай, аб'ектыўнай гісторыі Беларускай савецкай літаратуры.

* * *

Сход з'явіўся сведчаннем таго, што нашы літаратуразнаўцы ў вывучэнні праблем літаратурнага працэсу 20—30-х гг. маюць пэвінны дасягненні. У выніку абмеркавання акрэслілі і некаторыя перадаючы на шляху стварэння ўсеабава абгрунтаванай, аб'ектыўнай гісторыі Беларускай савецкай літаратуры.

* * *

Сход з'явіўся сведчаннем таго, што нашы літаратуразнаўцы ў вывучэнні праблем літаратурнага працэсу 20—30-х гг. маюць пэвінны дасягненні. У выніку абмеркавання акрэслілі і некаторыя перадаючы на шляху стварэння ўсеабава абгрунтаванай, аб'ектыўнай гісторыі Беларускай савецкай літаратуры.

* * *

Сход з'явіўся сведчаннем таго, што нашы літаратуразнаўцы ў вывучэнні праблем літаратурнага працэсу 20—30-х гг. маюць пэвінны дасягненні. У выніку абмеркавання акрэслілі і некаторыя перадаючы на шляху стварэння ўсеабава абгрунтаванай, аб'ектыўнай гісторыі Беларускай савецкай літаратуры.

* * *

Сход з'явіўся сведчаннем таго, што нашы літаратуразнаўцы ў вывучэнні праблем літаратурнага працэсу 20—30-х гг. маюць пэвінны дасягненні. У выніку абмеркавання акрэслілі і некаторыя перадаючы на шляху стварэння ўсеабава абгрунтаванай, аб'ектыўнай гісторыі Беларускай савецкай літаратуры.

* * *

Сход з'явіўся сведчаннем таго, што нашы літаратуразнаўцы ў вывучэнні праблем літаратурнага працэсу 20—30-х гг. маюць пэвінны дасягненні. У выніку абмеркавання акрэслілі і некаторыя перадаючы на шляху стварэння ўсеабава абгрунтаванай, аб'ектыўнай гісторыі Беларускай савецкай літаратуры.

* * *

Сход з'явіўся сведчаннем таго, што нашы літаратуразнаўцы ў вывучэнні праблем літаратурнага працэсу 20—30-х гг. маюць пэвінны дасягненні. У выніку абмеркавання акрэслілі і некаторыя перадаючы на шляху стварэння ўсеабава абгрунтаванай, аб'ектыўнай гісторыі Беларускай савецкай літаратуры.

* * *

Сход з'явіўся сведчаннем таго, што нашы літаратуразнаўцы ў вывучэнні праблем літаратурнага працэсу 20—30-х гг. ма

